

доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53221.

2. Чечоткін В. В. Зміст організаційно-управлінських відносин у сфері праці: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.05 / В. В. Чечоткін. – Х., 2013. – 182 с.

УДК 614.23:656.7.071.7(043.2)

Петренко Є. С., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Ямненко Т. М., д.ю.н.

МЕДИЧНА СЕРТИФІКАЦІЯ АВІАЦІЙНОГО ПЕРСОНАЛУ: СКЛАДОВІ ТА ЗНАЧЕННЯ

Висота – це зона підвищеного ризику для життя, а отже пілоти, стюардеси, спортсмени-парашутисти, пілоти планерів і взагалі всі, кого кличе небо, зобов'язані мати відмінне здоров'я. Так званою «перепусткою до хмар» є авіамедичний сертифікат.

Медична сертифікація авіаційного персоналу дозволяє визначити основні показники роботи окремих органів та систем організму працівника, які свідчать про те, що стан його здоров'я дозволяє виконувати обов'язки на тій чи іншій посаді.

Проведення медичної сертифікації авіаційного персоналу здійснюється у центрах авіаційної медицини. Авіаційні медичні центри та авіаційні медичні екзаменатори призначаються уповноваженим органом з питань цивільної авіації відповідно до вимог авіаційних правил України [1].

Варто також зазначити, що медична сертифікація авіаційного персоналу проходить відповідно до правил, затверджених наказом Державної авіаційної служби України від 27 березня 2006 р. № 233 «Про застосування в цивільній авіації України Спільних Вимог JAR-FCL 1, 2, 3, 4». Сертифікація проходить за такими класами: перший – комерційні та лінійні пілоти, штурмани, бортрадисти, бортінженери; другий – приватні пілоти, льотчики – курсанти, парашутисти; третій – бортпровідники, диспетчери обслуговування повітряного руху, бортоператори.

Необхідно підкреслити, що стосовно третього класу авіаційного персоналу діють вимоги щодо медичної сертифікації, затверджені наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 27 березня 2007 р. № 243 «Про затвердження Правил медичної сертифікації авіаційного персоналу, крім членів льотного екіпажу» [3].

Медична сертифікація починається з того, що авіаційному медичному екзаменатору подається заповнена заявка, інформація з якої ретельно перевіряється. Крім цього, заявник обов'язково повинен мати при собі: фотокартку; документ, згідно з яким можна ідентифікувати його особу (переважно, паспорт громадянина України); військовий квиток; ідентифікаційний код; сертифікати нарколога та психіатра; психофізіологічний експертний висновок; довідку з тубдиспансеру; виписку з амбулаторної картки [2].

Наступним кроком сертифікації є проходження медичної комісії за встановленою програмою. Медичний огляд передбачає консультування у ЛОР – лікаря, офтальмолога, терапевта, хірурга, невролога, уролога та гінеколога. Обов'язковими є також виконання деяких клінічних досліджень, серед яких: загальний аналіз крові; визначення групи крові та резус-належності; дослідження вмісту ліпідів в крові включно з холестерином та інші. Обов'язковими є й деякі обстеження: електрокардіографія в 12 стандартних відведеннях; визначення пікової швидкості видиху; доплерографічна діагностика стану судин шиї та голови; УЗД органів черевної порожнини; УЗД щитоподібної залози та інші.

Залежно від даних огляду, опитування та обстеження, програма медичного огляду може доповнюватися. Кожне з обстежень закінчується видачею лікарського висновку згідно з затвердженою формою, в якому обов'язково зазначається дата, повинен бути підпис лікаря та заявника. Справжність висновку підтверджується лікарською печаткою [3].

Медичний сертифікат видається авіаційному персоналу на підставі заяви та результатів його медичного обстеження. Медичне обстеження авіаційного персоналу проводять і надають висновок про наявність або відсутність медичних протипоказань до виконання своїх обов'язків авіаційні медичні екзаменатори, які виконують свої функції на базі авіаційних медичних центрів. Медична сертифікація не застосовується до авіаційного персоналу з технічного обслуговування повітряних суден, які не є членами екіпажу повітряного судна [1].

Отже, медична сертифікація є важливим аспектом безпечної роботи кожного з членів авіаційного персоналу. Отримання авіамедичного сертифікату не є лише бюрократичною заганкою, адже від здоров'я і стану кожного працівника авіаційної сфери залежить безпека і комфорт мільйонів пересічних громадян не лише нашої країни, але й світу загалом.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3393-17/ed20110519/para0545#o545>.

2. Правила медичної сертифікації авіаційного персоналу, крім членів льотного екіпажу: затверджені наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 27 березня 2007 р. № 243 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0393-07>.

3. Медична сертифікація авіаційного персоналу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.medsprava.com.ua/article/621-medichna-sertifkatsya-avatsynogo-personalu>.

УДК 656.86:629.73(043.2)

Прийма Ю. С., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

АВІАЦІЙНЕ ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПОШТИ

Авіапошта, або авіаційна пошта — вид поштового зв'язку, при якому поштові відправлення транспортуються повітряним шляхом за допомогою авіації. Найбільш сучасний і розповсюджений вигляд повітряної пошти. Розділ філателії, присвячений авіапошті, називається аерофілателією [1, с. 37].

Як правило, швидкість доставки авіапоштових відправлень швидша, ніж для звичайної, наземної пошти, проте вартість авіапоштових послуг вища за інші види поштового зв'язку. Авіапошта може бути єдиним засобом для відправки пошти, якщо одержувач знаходиться за кордоном або на іншому континенті, а важливість листа вимагає його швидкої доставки адресату.

Лист, відправлений авіапоштою, може називатися аерограмою та авіапоштовим листом (авіалистом). Аерограма є закритим авіалистом, зовнішня сторона якого використовується для адреси і одночасно служить конвертом.

Позначка на конверті про відправлення листа по повітря робиться від руки чи за допомогою спеціальних авіапоштових наклеюк (ярликів), або використовуються специфічно маркіровані конверти. Залежно від країни можуть також застосовуватися спеціальні авіапоштові марки.

Поява перших авіапоштових рейсів пов'язана з появою в 1903 році аеропланів та відразу ж викликала інтерес щодо їх залучення